

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Α. ΖΑΝ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΟΛΙΣ Ο Κλώντ Ζερλό έβραλε τὸ ἀκουστικὸν τοῦ τηλεφώνου στὴ θέσῃ του, ἡ γυναῖκα του, ἡ Γαβριέλλα τὸν ρώτησε :

- "Εἰς λοιπὸν ! τι σοῦ πρότεινε ὁ Κάρεν ;
- Μοῦ μίλησε γιὰ κάτι φαρμακευτικὰ εἶδη, ἀπάντησε ὁ Κλώντ ἀδιάφορα.
- Ἐλνε καλὴ ἢ δουλειά ;
- "Ἐτσι μοῦ εἶπε.
- Καὶ σὺ ἀρνῆθήκες νὰ τὴν ἀναλάβης ;
- Φυσικά.
- "Ακουσε, Κλώντ, νὰ σοῦ πῶ κάτι : μοῦ φαίνεται διὰ αὐτὴ ἡ κατάσταση δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπ' ἀπειρον... Ἐλνε τρομερὸ καὶ νὰ τὸ σκέπτεται κανεὶς μονάχα, εἰς ἕνα ἄνθρωπος στὴν ἡλικία σου δὲν θέλει νὰ ἐργασθῇ !
- Ἐίμαστε ἀρκετὰ πλούσιοι, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Κλώντ, ὥστε δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀνάγκη νὰ ἐργασθῶ.
- "Ὀχι, δὲν εἶμαστε πλούσιοι ὅσο νομίζεις... Καὶ οὔτε θὰ μπορούμε πάντα νὰ ζῶμε, ὅπως ζοῦμε σήμερα. Ἡ ζωὴ ὅλο καὶ ἀρχαίωσεν κάθε μέρα, τὰ ἔσδα μας ὅμως μόνον πάντα τὰ ἴδια... "Ἐτσι σιγά-σιγά, ἂν ν' ἄποτραβηχθῶμε στὴν πρωτεύουσα, θ' ἀναγκασθῶμε ἢ ν' ἄποτραβηχθῶμε ἀπ' ὅλα, ἢ νὰ πᾶμε σὺ καμμιά ἐπαρχία καὶ νὰ ζήσουμε ἐκεῖ. Κῦτταξε τὴν κ. Μαρεσίον ! Νὰ μὰ τυχερὴ γυναῖκα !... Ὁ ἄνδρας τῆς ἐργάζεται καὶ δὲν τῆς ἀρνείται τίποτ' ἀπολύτως !

Ὁ Κλώντ τότε πλησίασε τὴν γυναῖκα του. Τὴν ἔσφιξε μέσα στὴν ἀγκυλιά του, ἐνῶ ἐκείνη ἔκανε μιά προστάθεια γιὰ νὰ τοῦ ἐσφίγη, ἀκοῦμπησε τὸ κεφάλι του πάνω στους ὤμους τῆς καὶ τῆς εἶπε χαϊδευτικά καὶ ἀπαλά :

— Νομίζεις διὰ μ' ἀρέσει ἡ ζωὴ τῶν Μαρεσίον, παρ' ὅλη τους τὴν περιουσία ;... "Α ! ὄχι ! "Ἐγὼ νομίζω διὰ ζοῦν πάρα πολὺ ἄσχημα. Ὁ Μορεσίον κινεῖται ἀπὸ τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ μὲ τις ὑποθέσεις του... "Ἐτσι καὶ ἡ γυναῖκα του δὲν εἶνε γι' αὐτὸν παρὰ κάτι σὰν μακεζὲν, ποῦ τὸν χρησιμοποιεῖ μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τὸ ἐπιδεικνύει στὸν κόσμο... Δὲν μπορούν νὰ βροθῶν οὔτε μιά στιγμὴ μόνου τους... Δὲν τρώνε ποτὲ μαζί... "Ὅταν αὐτὴ κοιμάται, ἐκείνος ἐργάζεται... Ποτὲ δὲν βγαίνουν μαζί ἔξω. Αὐτὸς κερδίζει ἐργαζόμενος, ἀφθονὰ χρήματα γιὰ νὰ τὰ ἐσδεύῃ ἐκείνη ἐντελῶς ἀσυλλόγιστα. Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ τους !... Δὲν σοῦ φαίνεται διὰ αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὴ ζῆ κανεὶς ;

— "Ἀπ' ἐναντίας φίλε μου ! ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ Γαβριέλλα.

— "Ἐνῶ εἶμαι, ἀγάπῃ μου, συνιένος ὁ Κλώντ, λατρεύει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ! Δὲν χωρίζομαστε ποτὲ... Ποτὲ δὲν βλέπουν τὸν ἕνα μὰ μονάχο.

— "Ἐγχε ἀδικῶ !

— Μὰ τί λές, Γαβριέλλα ;

— "Ἡ ἀγάπη... ἡ ἀγάπη... ἀναστήναξε ἐκείνη. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ μοῦ πῆς πὸς μονάχα ἐμεῖς ἀπ' ὅλα τ' ἀνδρόγυνα ἀγαπήμαστε στὸν κόσμο. Μπορῶ ὡστόσο ἐγὼ νὰ σοῦ ἀπαριθμῶ πολλοὺς ἄνδρες ποῦ λατρεύουν κριτικτικῶς τις γυναῖκες τους, χωρὶς αὐτὸ νὰ τοὺς ἐμποδίζει νὰ ἐργάζονται ;... "Ἀντιθέτως μάλιστα... Ὁ Κλώντ τὴν κρατοῦσε ἀκόμη στὴν ἀγκυλιά του καὶ ἐννοοῦσε τὴν καρδιά τῆς νὰ χτυπά τὸσο δυνατὰ ἀπάνω στὸ στήθος του, ποῦ νομίζει διὰ θὰ σπασῇ.

— Τότε, τί μὲ συμβουλεύεις νὰ κάνω ; ρώτησε τὴ Γαβριέλλα.

— Νὰ τηλεφωνήσῃς ἀμέσως στοῦ Κάρεν. Νὰ τοῦ πῆς διὰ σκέφθηκες καλύτερα καὶ πὸς δέχεσαι τὴν προσφορὰ του.

Ὁ Κλώντ ἔβρινε ἀρκετὲς στιγμὲς διστακτικὸς καὶ ἀναποφασιστός. Τότε τὴ Γαβριέλλα τὸν ἀγκάλιασε μὲ τὰ χεῖρά της, τὸν κῦτταξε βαθεῖα μὲ τὰ μᾶτρα ἀμυγδαλωτὰ τῆς ματιῶ καὶ τοῦ εἶπε χαϊδαιρικά :

— "Ἐμπρός ! σκέψου, ἀγαπημένη μου Κλώντ... "Ἀνάλοβε τὴν ὁπότεση αὐτῆ... "Ἐργάζου !... Θὰ συλλογιζέσαι ἐμένα μέσα στις δουλειές σου καὶ ἀντὶ τῆς ἐργασίας σου νὰ μᾶς χωρίζῃ, θὰ μᾶς ἐνώνει περισσότερο, γιὰτι θὰ σκέπτεται διὰ ἐργάζεσαι γιὰ μένα, γιὰ μὲν, ποῦ λές διὰ μ' ἀγαπᾶς τόσο. ***

ὅλα τὰ βιομηχανικὰ κέντρα τοῦ κόσμου. Τὰ χεῖλια του ποῦ ἦσαν ἀκόμη ὑγρά ἀπὸ τὰ τελευταῖα φιλιὰ τῆς Γαβριέλλας, ἀρχισαν νὰ στεγνώνουν μὲ τὴν συχρὴ ἐπανάληψιν τῶν ἀριθμῶν. Τὸ ὄνομα τὸ σιγά-σιγά ἔβρινε παλαιώσαντο καὶ τρομερὸ μέσα στὴν ὑγρασία. Ἐλχε γίνεῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς πῶ δυνατοὺς ἐπιχειρηματίας. "Ὅλα τοῦ πῆγναιον βολικά γιὰ νὰ προεσθῇ. Σὲ ὅτι κ' ἂν ἀνακατεῦθηκε, πέτυχε : στὰ καου-σοῦκ, στὰ πετρέλαια, στὰ κάρβουνα... Καὶ ὅταν τελειῶνε αἰσιὸς καμμιά νέα ἐπιχείρησι τὸ ἀνεύκομον στὴ γυναῖκα του, ἡ ὁποία, χωρὴν μέσα στὰ πούτη δὲν καταλάβαινε ἀπολύτως τίποτε ἀπ' αὐτὴ.

Σιγά-σιγά ὅμως, ἀπορροφημένος ἀπὸ τῆς ἐπιχειρήσεις του, ὁ Κλώντ ἀρχισε νὰ παραμελῇ τὴ Γαβριέλλα.

Ὁ ἔρως ποῦ ἀσθανότανε πρὶν γι' αὐτὴν τοῦ φαινότανε τώρα σὰν κάτι ἀκατάληπτο.

Ντρεπότανε μόνον του μὲ τὴν ἰδέα διὰ ἐπὶ τόσα χρόνια ὡς τώρα δὲν ἔκανε τίποτα ἄλλο παρὰ ν' ἀπασχοληταί μ' αὐτὸ τὸ εβραυνοτο πλάσμα.

Ἡ Γαβριέλλα παρακολουθοῦσε μὲ λύπη τὴ μεταβολὴ αὐτῆ, γιὰ τὴν ὁποία ὅμως ἡ ἰδέα ἦταν ὑπέστυνη.

Παραμελημένη ἀπὸ τὸν συντροφὸ τῆς, ζοῦσε μιά ζωὴ χωρὶς καμμιά ἀπολύτως χαρὰ καὶ γὰρ.

Κάθε φορὰ ποῦ ἡ Γαβριέλλα μάθαινε πὸς ὁ σύζυγός τῆς ἐσημείωσε μιά νέα ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεις του, τῆς φαινότανε σὰν ν' ἀκουσε διὰ τὴν εἰλη ἀπατίσει μὲ μ' ἄλλη γυναῖκα...

Μιά μέρα ὡστόσο δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ συγκρατηθῇ. Πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ μτῆκε μέσα χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τῆς τίποτε. Τὸν βρῆκε νὰ δουλεύῃ μὲ τὰ μούτρα.

Ἐκείνος πόλις τὴν εἶδε, τὴν κῦτταξε ἔσφρασιμένως καὶ μὲ κάποια δυσἀρεσκεία :

— Γιατί μὲ ἀπασχολεῖς ; τὴ ρώτησε. Τί συμβαίνει καὶ μοῦ κοιυαλήθηκες ἔδῳ ;

Ἡ Γαβριέλλα ἀρχισε νὰ τρέμῃ ἀπ' τὸ θυμὸ τῆς γιὰ τὴ συμπεριφορὰ αὐτῆ τοῦ συζύγου τῆς. "Ὅτισσο συγκρατηθῆκε καὶ τοῦ ἀπάντησε :

— Κλώντ, ἦρθα νὰ σὲ πᾶρω νὰ βγοῦμε λίγο περὶπατο ! Αὐτὸς τὴν κῦτταξε περιέργω. Ἡ κατάληψις του εἶχε γίνεῃ ἀκόμη μεγαλειότερη.

— "Ἄν δὲν εὐκαιρεῖς τώρα, θέλεις νὰ πάω νὰ βγάλω εἰσιτήρια νὰ πᾶμε τὸ βράδυ στὴν ὄπερα ; "Ἐτσι θὰ ἔξουκαρῶσῃς καὶ σὺ λίγο.

Αὐτὸς ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ἀντὶ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ τῆς εἶπε :

— Πήγαινε... Πήγαινε... "Ἀρσὸς με... Μὴ μὲ ἀπασχολεῖς, βλέπεις διὰ ἐργάζομαι... — Κλώντ, Κλώντ, πᾶρε με νὰ φύγομε... — Καὶ νὰ πᾶμε ποῦ ;

— Δὲν ἔξω !... Θέλω νὰ μὲ πᾶς ὅπου θέλεις ἐσὺ, ἀρχεὶ νὰ πᾶμε μακριὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἔδῳ... — Καὶ μὲ τὸ χεῖρ τῆς ἔδειχνε τὰ γραφεῖα, τὰ δειγμάτια, τὶς μηχανές, τὰ τηλέφωνα, τὰ χαρτιά.

— Κλώντ, λυπήσου με ! Ξανάπε ἱκετευτικά ἡ Γαβριέλλα.

— "Ἀρσὸς με ἦρχω ! τῆς ἀπάντησε ἐκείνος ξερὰ.

— "Ὅτε δὲν μ' ἀγαπᾶς πλεῖ ;

— "Ἴσως νὰ μὴ σ' ἀγαπῶ τώρα. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ θέλησε μόνου σου. Καὶ λέγοντας αὐτὸ σπρωκτικῶς ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του καὶ ὄρχιζε νὰ ὑπαγορευθῇ διάφορες ἐπιτοχολές στὴ γραμματεία του.

Τότε τὴ Γαβριέλλα, χωρὶς κ' αὐτὴ νὰ ξερῇ τι κανεῖ, ἔβγαλε ἕνα μικρὸ περιστροφὸ ἀπὸ τὴν τσάντα τῆς καὶ σκοπεύοντας τὸ σύζυγὸ τῆς, τρῶβησε τὴ σκανδάλη...

Δὲν ἀκούσθηκε, παρὰ ἕνας ξηρὸς κρότος... καὶ ὁ Κλώντ κολίστηκε πάνω στὸ χαλὶ.

— Βοήθεια !... Βοήθεια !... φώναξε ἡ Γαβριέλλα σὰν τρελλή, βλέποντας τὸ σύζυγὸ τῆς νὰ σορῆζεται κάτω.

Ὁι ὑπάλληλοι ἔτρεξαν ἀμέσως στὸ γραφεῖο καὶ ἄρπαξαν τὸ πιστόλι ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς δολοφόνου.

Ὁ Κλώντ κατάκοτος ταραζόμενος ἀπὸ σπασμούς. "Ἐνας ὑπάλληλος θέλησε νὰ τὸν σπρωκτικῶς. Μὰ τὰ χεῖλη τοῦ ἐτοιμοθανάτου ἐσάλεσαν ἀκόμη. Φαινότανε σὰν νὰ ἤθελε νὰ πῆ κάτι...

Ἡ Γαβριέλλα γονατιστῆ, ἦταν σκονιμένη ἀπὸ πάνω του γιὰ ν' ἀκούσῃ τις τελευταῖες τὸ λέξεις.

— "Θὰ μὲ συγχώρησις ὄραγε ; σκεπτότανε.

Ἐπὶ τέλος ὁ πληγωμένος ἐμίλησε.

— Κλείσατε... βάρβακα... στὸκ Βραζιλίας.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐσπῆχσε.

Τότε ἡ γυναῖκα τοῦ σπρωκτικῶς νὰ γελᾷ ἀπελπισμένα καὶ ἀφῆσε τοὺς ὑπαλλήλους νὰ τὴν ἄρπαξουν ἀπ' τὸ γραφεῖο, χωρὶς κ' ἂν νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι τῆς πίσω καὶ νὰ δῇ τὸ νεκρὸ σύζυγὸ τῆς, ποῦ ἡ ἰδέα τὸν εἶχε σκοτώσει καὶ ποῦ τόσο τὸν ἀγαποῦσε...

A. ZAN

Τὴν κῦτταξε ἔσφρασιμένως μὲ κάποια δυσἀρεσκεία...

Τότε ἡ γυναῖκα τοῦ σπρωκτικῶς νὰ γελᾷ ἀπελπισμένα καὶ ἀφῆσε τοὺς ὑπαλλήλους νὰ τὴν ἄρπαξουν ἀπ' τὸ γραφεῖο, χωρὶς κ' ἂν νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι τῆς πίσω καὶ νὰ δῇ τὸ νεκρὸ σύζυγὸ τῆς, ποῦ ἡ ἰδέα τὸν εἶχε σκοτώσει καὶ ποῦ τόσο τὸν ἀγαποῦσε...